

Reuerendi Patris P. Hieremiæ Drexelii e Societate Iesu Opera omnia

Duobus nunc Voluminibus comprehensa, & libellis ante hac non editis
aucta ; Illvstrata, Indicibvs Moralibus, Locorum S. Scripturæ, Capitalium
Mysteriorum fidei, Rerum, & Concionum quouis anni tempore habendarum
; Congestis Et Compositis Methodo prorsus, alijs Auctoribus inusitata ; Sed
Theologis ...

Indicibvs Illvstratvs Et Avctvs Concionatoriis

Drexel, Jeremias

Antverpiæ, 1643

Cap. XVI. David mortem Saulis deplorat.

[urn:nbn:de:hbz:466:1-77031](https://nbn-resolving.org/urn:nbn:de:hbz:466:1-77031)

IV. Quisquis igitur Dei providentiam agnoscit, & A

Deo fedit, huic revera difficile non est suam divinae voluntati adungere, ut in eo suavissimè acquirat, quod Dei nutu consilioque geritur: inde nullas effundit super ullo infortunio querelas, sed quidquid contigerit animo ad tranquillitatem composito excipiet, & quæ ceteros mortalium mœstiriâ lachrymisque turbare solent, ille approbabit. David in hoc genere eximius, divinae voluntati obsequentissimus, approbato in omnibus Dei consilio, dicebat Sauli: Si Dominus incitat te adversum me, odoretur sacrificium. Non ignoro te vitam meam insidiari, nec simpliciter tantum vice fatale in me telum torfisse. Si hæc Dei sit voluntas, en habes me victimam; paratissimus sum duci, nec cari, comburi. Nos omnes, ô Christiani, victimæ sumus; si Deus in nos immittat lationem, obrectatorem, æmulum, vexatorem, tyrannum, directorem, hostem insensissimus. Quod Paulus impensissimè commendans: Obsecro itaque vos fratres, inquit, per misericordiam Dei, ut exhibeatis corpora vestra hostiam viventem, sanctam, Deo placentem, rationabile obsequium vestrum. In lege præscâ præcipiens Deus: Offeras, inquit, torum arietem incensum super altare, oblatio est Domino, odor suavissimus victimæ Domini. Voluntas humana est aries ille imponendus ut victima; subjiciendus ignis est providentiæ divinæ notitiâ, & in Deum grandi fiducia. Hoc oblatio est Domino, odor suavissimus. Nil sanè acceptius offerre Deo possumus, quam nostram ipsi voluntatem, quæ tunc demum gratissima est victima, si se divinæ quàm ætissimè conjunxerit. Idem cum Deo velle, suprema inter mortales felicitas est.

CAPUT XVI.

David mortem Saulis deplorat.

POST Amalecitas usque ad interfectionem cæcos, post recuperatam omnem prædam, nuntius è Gelboanis montibus pervolavit in Siceleg, cæcisâ veste, caput cinere sparsus, toto habitu luctum præ se ferens, ut primo statim occurru sciri potuerit, Nil fasti nuntiandum. Hunc interrogans David: Unde venis, inquit, nihilque ex illis locis grati rumoris adfers? At cursor sine ambagibus: E castris, inquit, ad volo, è populo Hebræo multi cæsi, plurimi fugati, Saul & Jonathas occubuerunt. Saul quidem, cum ego casu in montem Gelboæ venissem, in hastam suam incumbens, ubi vicini hostes vidit, miserabili me prece compellans: Accede, ait, & cum morte luctantem interfice, ne ludibrio fiam hostibus. Quando igitur ei amplius vivere non licebat, parui, & mortuo hoc diadema, & armillam hanc detraxi, atque huc Domino meo attuli regie mortis argumentum. Hoc miseri simplicitas in suum narravit exitium. Nam David Hebræo ritu vestem laecerans, saroque alieno illachrymans, & ad nuntium conversus: Quomodo ausus es, inquit, regem, Christum Domini interficere? Mox uni satellitum jubens; Hunc, inquit, interfice. Ita in conspectu Davidis interfectus est infelix nuntius. His miseris præmissis, ardore tanto luctum funebrem exorsus est David, perinde si patientes aut liberos charissimos, aut amicos fidelissimos amisisset. Ita hosti insensissimè parentavit. Mi Deus! quàm mirabilia sunt consilia tua! Repentè mutat alea momento vertitur mare. Rex Hebræus Saul, unâ cum filiis uno in prælio vitam, regnum, famam, cælum, omnia perdit: David tot annis jam exul, paulò antè ferè lapidatus, domum redit in triumpho, nihilominus seipsum vicit, & propter occisum hostem ferè luxit, de quo jam differendum. Argumenta luctus quinque edidit, & unâ incomparabilem suam mansuetudinem David proposuit orbi. Summa igitur hujus capituli est: David obitum Saulis deplorat.

§. I.

Beatus Ambrosius nec mirari satis nec deprædicare potest hanc Davidis maximam mansuetudinem, qui mortem regis ingratiissimi tam ferè deflevit luctu. Improbissimus Saul tot annis diâ noctisque, tam variis insidiis fidissimi famuli vitam appetit: inde coactus fuerat in silvis, montibus & speluncis habitare, imò Judææ finibus excedere, in hostes terras emigrare, ob continuam insectationem Saulis, quem tamen in insaufsto, ut merebatur prælio, cecidisse, animo doluit: doloris signa hæc dedit.

Quinque argumenta luctus Davidis.

I. More suæ gentis vestem conscidit, quæ in magno luctu amabat fieri. Nemo a dicit Davidem dicere: Deo bene juvante, vir ille nequam interit, euge, optimè factum. Hanc necem milles est meritis. Agnovit quidem David divinam providentiam, iuxta Dei judicia, cælestem vindictam, non tamen eâ de re sibi applausit, nec gratulatus est sibi ipse sui hostis interitum.

1. Vestis scissio.

II. Flevit, & alios ad fletum commovit, sunt quidem & gaudiorum lacrymæ, sed hic revera non erant. Cogitaverat utique David, non sine animo animi sensu & miseratione: Eheu, rex miserimus æternitatem adiit, peccatis cooperatus ab insaufstâ morte ad mortem æternam tranxit, suis meritis flagitiis inmortuus. Hinc miserrimus David, si potuisset, ad vitam revocasset, vel hunc hostem suum.

2. Ejus fletus, & aliorum ad fletum commotio.

III. Jejunia iniit. Plauerunt, flevit, & jejunaverunt usque ad vesperam, super Saul, & super Ionatham filium ejus. Avò priscorum Patrum hoc tale jejunium servabatur, ut ad cænam usque ciborum abstinentiâ proferretur; consuetudinem mutavit tempus.

3. Jejunium, 2. Reg. 6. 1. vers. 12.

IV. Epicedium seu carmen lugubre composuit, cui epulo, cum hunc attulit: Quomodo ceciderunt fortes in prælio? Doleo super te, frater mi Ionatha, decore nimis & amabilis super amorem mulierum. Sicut mater unicum amat filium; ita ego te diligebam. Quomodo ceciderunt fortes, & perierunt arma bellæ? Poëtis subinde versus intercalares miscet. Ita Catullus in Pelei & Thetidis epithalamio:

4. Carmen lugubre. Id. v. 25. 26. & 27.

Currite, currentes subregmina, currite fusi. Et ad Manlium: Q miser frater adempte mihi! Idem divinus Psalter observavit psalmo centesimo sexto, in quo sæpius repetit intercalarem hunc versum: Constitute Domino misericordia ejus, & mirabilia ejus filiis hominum. Ita & lesunt hunc mortalem dignit hoc versu: Quomodo ceciderunt fortes in prælio?

5. Nuntius non injuriâ. Putavit hic nuntius, euangelia sibi reddenda lauta, & caput perdidit. Et videre, quàm æqua sint Dei judicia, & quàm Deus nil criminis dimittat impunitum. Ut regis Davidis gratiam exambiret, Saullem à se interfectum mentitus est. Profectò bene sibi coherencia locutus non est. Ita capite luit mendacium, qui suo se testimonio peremit. Deinde, quia Amalecitas erat, pridem interficiendus fuerat. Tertio Sauli hoc tale rogari parere non debuisset, ut febrienti, quamvis anxie petenti, frigida non adferenda. Iamque à Saulis morte licuit Davidi regiâ potestate uti, in reum publicè confitentem ferro animadvertere. Ita Saulis obitus Davidi neutiquam bonus & voluptabilis fuit nuntius, non euangelium mortis fuit.

6. Nuntius non injuriâ. Putavit hic nuntius, euangelia sibi reddenda lauta, & caput perdidit. Et videre, quàm æqua sint Dei judicia, & quàm Deus nil criminis dimittat impunitum. Ut regis Davidis gratiam exambiret, Saullem à se interfectum mentitus est. Profectò bene sibi coherencia locutus non est. Ita capite luit mendacium, qui suo se testimonio peremit. Deinde, quia Amalecitas erat, pridem interficiendus fuerat. Tertio Sauli hoc tale rogari parere non debuisset, ut febrienti, quamvis anxie petenti, frigida non adferenda. Iamque à Saulis morte licuit Davidi regiâ potestate uti, in reum publicè confitentem ferro animadvertere. Ita Saulis obitus Davidi neutiquam bonus & voluptabilis fuit nuntius, non euangelium mortis fuit.

Ah! quàm longè absumus ab hac tali mansuetudine ac beniguitate in hostes! Sunt plurimi, non dubitem, cæsi cetera parum liberales, cæsi minimè opulenti, aut certè deparci, si tamen audirent sibi nuntiari, hostem suum à Deo punitum, publicè cæsum, eximiam auroreorum summam, statim expeditâ hilarique manu numerarent, aut brevè numerandum promitterent. Sunt quippe non pauci, tam vindictæ cupidi, facillè mille philippeos effunderent, dummodo liceret inimici plagi.

Primò, Secundò, Tertio.

gis aut injuriis fatiari. Hæc, quale desiderium, qualis litis, quam nec Christi sanguis, pro inimicis etiam fufus satis restinxerit. Rex David Christi patientis, totque Christianorum Martyrum exempla ad imitationem nondum habuit, & tamen tam mitis & benignus in hostes fuit. Miratur hoc Bernardus: *Quid David mansuetius? inquit, qui illius mortem lugebat, qui suam semper sitiebat. Quid benignius, quam ut ejus moleste ferret decessum, qui succedebat ipse regnum. Ille dixit: Memento Domine David, & omnis mansuetudinis ejus. Verè oleo misericordie unctus est. Amicis pariter & inimicis, sapientibus & insipientibus debitorum sumus, utiles omnibus, humiles in omnibus.*

Bern. ser. 17
in Cant.

Pf. 131. v. 7.

Nobile amoris Davidis in hostes compendium. 2. Reg. c. 1. vers. 14.

Matth. c. 5. v. 44. & 45.

Ad Hebr. c. 12. v. 2.

Pro pecunia in stipendia se Christus sponforem exhibet. Matth. c. 23. vers. 40. Luc. c. 10. vers. 16.

Exemplum.

In injuriis & obreclationibus Christus spectandus.

Videtur hic David in exercendo amore hostium, nobile monstrasse compendium, cum Amalecitas diceret: *Quare non timuisti mittere manum tuam, ut occideres Christum Domini?* Saulem non ut hominem mortalem, sed ut unctum à Deo regem respicere debuisses. Idem nobis in plurimis faciendum: Non rem, non hostes, non nos ipsos, non illarum damnum tam anxie contemplerur, sed Christum Dominum, qui & hostes amari imperans: *Ego autem, inquit, dico vobis: Diligite inimicos vestros, benefacite his, qui oderunt vos. Quid porro premij promittis Christe? Ut sis filij Patris vestri, qui in calce est.* Actum est Christiane, si injuriam attendas, inimicum respicias, damnum expendas, Christum aspice ultorem, judicem, remuneratorem, Paulus patientiam persuasurus, in eundem hunc Christum intendens digitum: *Aspicientes, inquit, in auctorem fidei & consummatorem IESVM.* Augustinus Polentium erudiens docet, fidem non tantum esse necessariam, ut credamus supernaturalia, sed ut ea etiam, quæ in Christi lege videntur insuavia, aspera, difficilia, fiant jucunda, levia, facilia. Nil ei difficile, qui per fidem Christum intuetur malorum radicem, bonorum munerarium.

Noverat Christus nos insigniter avaros, nil facile dare alteri, nisi spe lucri. Ut igitur pecuniam à nobis extorqueret in stipem, seipsum nobis proposuit fide aspiciendum, vadem & sponforem se dedit, damnum omne in se suscepit hac certissima cautione: *Quamdiu unum ex minimis meis fecistis, mihi fecistis.* Eadem ratione Christus Dominus & magistratus nos obsequi jubens, seipsum statuit intuendum, hac omnino lege: *Qui vos audit, me audit: qui vos spernit, me spernit.* Ita homini paremus, quem ceteroqui sperneremus. Exemplo, quod dicimus, demonstramus. Est in Austria vectigalium redemptor, vir acerbi facis, turbidus & iracundus, altercator, insolens, fremebundus in omnes. Quisquis modestie amans huic vectigal pendit, id secum cogitat: Non tibi, sed Caesari. Tibi quidem, nec oboli partem pensitarem, sed quia Caesaris nomine portorium exerceas, do quod exigis: Ita nos in omnibus aspicientes Christum, dicamus: Non tibi, sed Christo. Videt quis inimicum, & expallet, & insendet: oculos ergo in Christo figat, dicatque animo: Non tibi, sed Christo gratiam culpæ facio. Videt quis mendiculum ulcerosum, fame confectum, centunculis male tectum, primo hoc aspectu satur est; sed fide aspiciat Christum, qui omnem in egenis beneficentiam liberalissime remunerabitur, mox utraq; dabit manu. Atque hoc est, quod ingerit & urget David: *Non timuisti mittere manum in Christum Domini? Non tibi homo caducus, rex impius, atrox tyrannus, sed Christus Domini fuerat aspiciendus. His sanè fidei oculus non ad versarios, non obreclator, non inimicus, non rerum adversarum impetus est spectandus, sed Christus Dominus. Nos profundi, sed pessimi scrutatores offensarum invidia, odiorum radices, injuriarum damna investigamus in nostrum exitium. O vani! quid nostra ipsi mala accersimus? Christum attendamus, eà de re certissimi, amo-*

rem quem inimico propter Christum impendimus, ipsi impendi Christo. In hunc modum Ambrosius illud divini carminis exponit: *Pone me ut signaculum super cor tuum, & ut signaculum super brachium tuum.* Qui enim ad metam signum que jaculantur, oculos & manus ad illud ipsum signum collineant, ad quod sagittas. Cælestis sponfus duo exigit: Dilectionem & beneficentiam in hostem: Cor dilectionem, beneficentiam manus suppeditat. Ut neutrum desit, *Pone me ut signaculum super cor tuum, ut signaculum super brachium tuum.* Ne defugas oculos in inimicum, in ejus atrocita dicta, seclerata facta, ne tuas ipse miserias curiosius rimeris; animum oculisque in me ut signum collinea, à me dilectionem recipies & beneficentiam.

Ephesios Paulus ad ponendam omnem iram promoturus, rationes colligans: *Omnis amaritudo, inquit, ira, & irascutio, & clamor, & blasphemia tollatur à vobis, sicut & omni malitia. Estote autem invicem benigni, misericordes, donantes iram, sicut & Deus in Christo donavit vobis.* Estote ergo imitatores Dei, sicut filij charissimi. Principio ejectionem è pectore vult Paulus omnem amaritudinem; hæc enim, ut Thomas Aquinas loquitur, radix prima est tot malorum fructuum. Oritur autem illa ex consideratione offensæ: potè ex amaritudine consurgit, ex hac appetitus vindictæ, inde indignatio respiciens omnem excusationem, ex indignatione nascuntur clamores, hinc sermones pessimi. Videre ut Varræ sequatur Vibiam. Hic Paulus imperans: *Tollantur, inquit, à vobis hæc omnia. Qui fieri possit? Donantes invicem, sicut & Deus in Christo donavit vobis.* Dei hostes gramus omnes, nec quidquam in nobis fuerat, quod Deum fleteret ad veniam. Ita Dei filius seipsum pro reis substituit, hic Pater iras remisit, non tot reorum capita attendens, sed in fontem filium. Deus in Christo donavit nobis: nos in Christo donemus quibuscumque offendentibus.

In Clara-Valle, ut memorant, homo religiosus Paradigma fuit miræ mansuetudinis, qui nunquam iratus, impatiens nunquam est visus. Hic eam ipse legem fixerat, ut pro omnibus illis, à quibuscumque demum offenderetur, saltem Dominicam orationem recitaret, si non vacaret prolixius precari. Exemplo tam religioso permoti plures, idem facturos statuerunt, & ita lex etiamnum hodie illic perseverat. Sed cum hic ipse negotium templi curaturus peregrinè mitteretur, nemus transitit, in quo prædones & equum ei & omnes farcinas rapuerunt. Ille more suo, oculos, id jam doctos, in Christum erigens, submissis genibus precari cepit pro suis prædatoribus. Dum orat, unus aliquis eorum curiosior redit visurus, quò iter monachus. Cum autem observaret in preces fufum, rediens ad socios: *O socij, ait, monstrum hominis vidi: homo me injurias precibus remittit. Verendum ne diabolus nobis grande malum creet per illum; vitæ esse probus videretur; reddamus illi sua.* Hic unus, ut oculis suis fidem faceret, rediit, & cum lacrymis etiamnum orantem vidit. Mox ei omnia, quæ ablata fuerant, sunt restituta. Gavifus ille plurimum, non tam de reculis receptis, quam de prædonibus mutatis. Die quo religiosus vir iste mortuus, alius in remoto cænobio moribundus, diu à sensibus alienatus, demum ad se rediens narravit illum talem à se visum inter beatos, eodemque die obiit. Dicitur cum tempore ex amissum cogruerant.

Ita David, ita Numinis amici non offensas, non inimicos, non injurias contemplantur, sed Christum, quem & imitari conantur. Epictetus hac in re optime philosophatus: *Vnaqueque res, inquit, duas habet ansas: unam tolerabilem, alteram intolerabilem. Si frater injuriam fecerit, non eà prehende, quæ facit injuriam, eà enim ejus ansa non est tolerabilis; sed illuc potius esse fratrem, esse una educatum. Sic duas ansas*

Quæ facit sic aspiciendus proimus. Vnaqueque enim res habet duas ansas.

rim: Unaqueque res duas habet facies, suavem alteram & jucundam; alteram deformem & horrendam. Si ergo hominem consideraveris ut inimicum, ut obrectatorem, ut noxium, horrenda & deformis facies offendet aspicientis oculos: Si vero consideraris, ut humana natura participem, Christi sanguine expiatum, celi haerem; suavis & jucunda tibi facies obtinget. Davidem imitemur, & Christos Domini inruamur. Non refert, quem aspicias, sed refert quam plurimum, qua facie quem aspicias.

CAPVT XVII.

Abnerem David luget occisum.

SAVLIS obitu David consilio Domino migravit e Siceleg in Hebron. Hieronymus arcem Jebusi etiamnum tenuerunt. Hebrone rex iectus est unctus, & promulgatus. Sed adhuc miserimus regnum status in Hebraea Republica fuit. Nam duo reges in uno regno, duo capita in uno corpore, duo soles in uno caelo male conveniunt. Post Saulem mortuum, mox Abner militiae princeps filium Saulis Ithobethum per castra circumduxit ut regem, cui tribus Israelis undecim adhaeserunt, & ut regi suo in omne obsequium jurarunt. Ita regnum miserè convulsam & laceratum. Ita novis David agitabatur ærumnis. Hic duo viri nobis probius noscendi: Davidis Imperator bellicus Joab, cuius & cognatus fuit; Abner Saulis dux castrensis; uterque manu & consilio potens, acer & experiens, strenuus, uterque in suum dominum severus & rigidus, neuter pius, neuter amans tranquillitatis.

Joabo gemini erant fratres Abifai & Asael; Asaelm Abner quamvis non immerentem confodit. Joabus fratris necem ulturus, invidia insuper stimulantem, Abnerem sui regis nomine evocavit, & inopinantem trucidavit. Cordolium hoc erat Davidi, quis enim illum non suspicatus fuisset hujus caedis auctorem? Ut autem se David suspicionem hanc amoliretur, fusus Abneri nobilissimum instruxit, ipseque eum brevi, sed concinnâ oratione funebri laudavit. Præterea Legatos misit Jabelitus, quos amplissimè ab eo commendavit, quod spreto vitæ discrimine, Saulis & filiorum regia cadavera pro Philisthaeis manibus suspecta occultâ vi rapuerint ad sepulturam, Deo hoc obsequii genus amplissimè remuneraturo. Videte, obsecro, ut David injuriarum omnium immemor suum hostem non ut hostem, sed ut Christum Domini considerarit, oculos tot cladibus turbatos, lacrymis fatigatos, à malis publicis reflexos ad Deum erexit, suamque voluntatem ad divinam quam integerrimè conformavit, & hostem suum Abnerem luxerit. Hæc isto capite prosequenda.

S. I.

Vnt qui sanguinem spectare horreant, suum è venâ missuri oculos avertant, aut linquente animo deficiant. David sui sanguinis animosus contemptor Hebraeum regnum fœdè disceptum reperit; procerum caedes, aliorum proserpiones, everfam justitiam, corruptam militiam, omnia turbatissima. Sed ille magno constantique animo abductos à tot malis oculis ad Deum erexit. Hinc illæ toties iteratæ voces: Ad te levavi oculos meos. Sed inspiciamus brevem ordinem malorum.

I. Decennio vitam inopem & vagam prosecutus est exul, in silvis & spelæis, in montibus & ferarum latibulis coactus habitare ut fera, idque inter pericula continua. Tandem Deus insidiatorem & capitalem hostem è medio sustulit. Sed nondum miseriae finis. Secuta ingens discordia. Duo reges de regno uno litigant.

II. Facta est longa concertatio inter domum David, & inter domum Saulis. Ithobethus Saulis filius jure hæreditario se regem ferebat; David successorem extinctam,

A electionem à Deo institutam opponebat liquidiore jure. Hæc controversia septem annos cum dimidio tenuit. En Deus opulentat suos, sed præmissa paupertate; honorat suos, sed prohibet prius & maledictis atque contumeliis insigniter vexatos.

III. Clades à Philistæis illata, cum Saul filique occumberent in acie, nondum obduxit callum, nam fugit populus ex prælio, & multi corruentes è populo mortui sunt.

IV. Eductis utriusque partis militibus dixit Abner Joabo: Surgant pueri, & ludant coram nobis. Joabo annuente, viginti quatuor, utrimque duodecim, velut ad militare ludicrum progressi decretoriis armis conflixerunt, apprehensoque unusquisque capite compæxis sui, desinxit gladium in latus contrarii, & ceciderunt simul: vocatumque est nomen loci illius Ager robustorum in Gabaon. Cruentus & nimium crudelis lusus, qui Davidi non potuit non displicuisse.

V. Micholem Saulis filiam, Davidis conjugem, volente perfido patre alius uxorem duxit. Antè autem violentius & acerbius est divortium, quanto ardentior erat constantiorque amor conjugum.

VI. Mors etiam Asaelis Davidem percudit. Hanc secuta est caedes Abneris, quem dolo interfecit Joab, & suum insuper regem acri aceto perfundens: Quid fecisti, ait, ecce venit Abner ad te, quare dimisisti eum? Et abiit, & recessit. Ignoras Abner filium Ner, quoniam ad hoc venit ad te, ut deciperet te, & sciret exitum tuum, & introitum tuum, & nosset omnia, quæ agis.

VII. Hinc Abneris perfidè cæsi conscius putabatur David; idcirco huic suspitioni amolendæ plurimum laborans: Mundus ego sum, inquit, & regnum meum apud Deum usque in sempiternum à sanguine Abner filii Ner, & veniat super caput Joab, & super omnem domum patris ejus. Inde ad Joabum ipsum, & omnem populum conversus: Scindite, inquit, vestimenta vestra, & accingimini facis, & plangite ante exequias Abner. Porro rex David sequebatur feretram, velut patrem, aut matrem, humaturus. Cùmque sepelissent Abner in Hebron, levavit rex David vocem suam, & flevit super tumulum Abner, flevit autem & omnis populus. Plangensque rex, & lugens Abner, ait: Nequaquam ut mori solent ignavi, mortuus est Abner. Manus tuæ ligatæ non sunt, & pedes tui non sunt compedibus aggravati: sed sicut solent cadere coram filiis iniquitatis, sic corruisti. Congeminansque omnis populus flevit super eum. Cùmque venisset universa multitudo civium capere cum David, clarè adhuc die juravit David, dicens: Hæc faciat mihi Deus, & hæc addat, si ante occasum solis gustavero panem, vel aliud quidquam. Atque hujuscemodi mala principum regni infestârunt. Tam turbato rerum statu nihilominus David legationem mittens ad Jabelitas, eoque plurimum collaudans: Benedicti vos à Domino, inquit, qui fecistis misericordiam hanc cum domino vestro Saul, & sepelivistis eum. Et nunc retribuere vobis quidem Dominus misericordiam & veritatem: sed & ego reddam gratiam, eò quod fecistis verbum istud. En David Saulem regem & Abnerem castrorum Præfectum, tot annis capitales hostes, sed illum ut Christum Domini, istum ut ejusdem religionis confortem intuitus, in utrumque admirabilem amorem, mansuetudinem incredibilem, argumentis variis exhibuit. Memento, Ps. 131. v. 1. ô Domine, David, & omnis mansuetudinis ejus. Idem in adversis à nobis factitandum. Nam miseriæ nostræ, nostrique hostes, non facie illâ, quâ minantur, horrifca, sed eâ, quâ præmium spondent micibus, sunt aspiciendi. In Christi vultum defigamus oculos. At nos plerumq; hic erramus largissimè: quidquid oculorum domi habemus, ærumnis & hostibus nostris infigimus. Et quamvis plurimum solatii admoveatur, nos tamen identidem hoc respondeamus: Ego autem aliud cerno, aliud experior. Hinc labyrinthus nozarum. Siracides commonefaciens: Ne festines, inquit, in tempore abductionis. Sustine Eccli. cap. 2. sustentationes Dei conjungere Deo, & sustine, ut crescat in v. 1. & 3.

2. Lis & concertatio de regno.

3. Clades Philistæis illata.

2. Reg. 1. i. vers. 4.

4. Duelum factum inter milites Joabi & Abneris.

2. Reg. 6. 2. v. 14. 16.

5. Conjunctio Micholis conjugis cum alio.

6. Mors Asaelis & caedes Abneris.

2. Reg. 3. v. 24. 25.

7. Cædis Abneris imputatio.

Ibid. v. 28. ad versu 36.

David secedendo unctus & promulgatus.

Abneris à Joabo caesus.

De qua se pugnat David.

Legatos misit Jabelitus.

Mala à Davide prospècta.

Exilium decennale.

2. Reg. 4. 3. vers. 1.